

— Тая е последната бомба. . . па и пушката замръзна. Тръбва само съ ножа.

— Майки! . . съ ножа. . . Пикай на пушката!

И тамъ въ зимната фортуна, всрѣдъ смъртоносния ураганъ на трѣскотнята, войникътъ пикае връзъ затвора на пушката, дръпва го следъ това съвсемъ спокойно, напълва я съ пачката патрони и почва да изпразва по неприятеля, равномерно по петъ.

— Предай на лѣво да пикаятъ на пушките, — командва вече съ пълна сигурностъ единъ отъ войниците и неговата команда се понася като глухъ ропотъ по окопа и скоро, неприятелътъ бе изненаданъ отъ честитъ залпове на размразенитъ пушки.

Това може да се роди само въ умътъ на българския войникъ. Той винаги намира начинъ да излѣзе отъ най-трудното положение и затова е герой, затова е непобедимъ. Дали го разбиратъ това ония, които сж длъжни да се приобщаватъ съ неговата душа?

Третата дружина, начело съ майоръ Николовъ, следъ нѣколко часово лазене, едва къмъ единъ часа следъ обѣдъ, се добира до върха и веднага пристъпва да организира отбраната. Той поставя една и половина рота въ първа линия на лѣвия флангъ на участъка, една и половина рота оставя за поддръжка на сжщия участъкъ и една рота поддръжка за дѣсния подучастъкъ на върха. Ротитъ заставатъ въ окопитъ подъ събралитъ се на кавга две стихии — фортуната и артилерийския огънь — мразъ и огънь — еднакво жестоки, еднакво носящи смъртъ за героитъ.

Цѣли четири часа думка и тътна неприятелската артилерия върху върха. И ето къмъ петъ часа сръбската пехота пакъ почна съ своитъ бѣсни пристъпи, пакъ да атакува за педесети, или за шестдесети пжтъ. Но тѣхнитъ безбройни атаки завършватъ винаги не успѣшно. Така и тая последна атака се стопи още незапочнала, съ повече отъ триста трупа, предъ нашитъ окопи.

Втора дружина задрѣстена въ своитъ чуки жари въ флангъ появяващитъ се противникови групи и не имъ позволява да мислятъ за завладяването на Каймакь-Чаланъ. Най-зле е първа дружина. Цѣлъ день бѣ